

er en helt bizar logik. Vi går ind for at bekæmpe mobning, ved at dem, der mobber, holder op, ikke ved at gå ind og kigge på dem, der bliver mobbet, og sige, at de må ændre sig.

Kl. 15:39

Formanden:

Så er der også en kort bemærkning fra hr. Jesper Langballe.

Kl. 15:39

Jesper Langballe (DF):

Det var dog et besynderligt synspunkt, at offeret ikke er noget problem; det er kun gerningsmanden, der er problemet. Hvad er det dog for noget at sige? Det er da just offeret, der er et problem, og det, der i særlig grad er et problem for Folketinget, er, at Folketinget gennem en liberaliseret lovgivning giver anledning til, at der er nogle, der bliver ofre.

Jeg synes også, det er et mærkeligt argument at sige, at der er så mange andre ting, der fører til mobning, end lige navneloven. Ja, vist er der da det. Man kan blive mobbet for hundrede ting, f.eks. for, at ens mor er rødhåret. Det kan Folketinget jo strengt taget ikke gøre noget ved. Men her er så et lille hjørne, hvor børn, der bliver udstyret med fuldstændig bizarre navne – for det har Folketinget givet frit slag for – bliver mobbet. Jamen så lad os koncentrere os om at tale om det. Jeg har aldrig hørt, at det var noget argument for ikke at fjerne noget skidt, at der er så meget andet skidt i verden.

Kl. 15:40

Formanden:

Så er det ordføreren.

Kl. 15:40

Morten Østergaard (RV):

Jeg må konstatere, at vi her har en ægte uenighed, for hr. Jesper Langballe siger jo direkte, at det i høj grad er offeret, der er problemet. Der må jeg så bare sige at vi er uenige. Jeg synes, at det, der er problemet, er den adfærd, der fører til, at der er ofre for mobning.

Jeg vil så i øvrigt også lige udfordre lidt på den konto og sige, at jeg forstår, at Dansk Folkeparti står meget vagt om familiebegrebet. En væsentlig del af familiebegrebet er jo, at når man sætter børn i verden, beslutter man som forældre, hvilke navne de børn skal bære, og der synes jeg da, at det er mærkeligt og en underlig totalitær tilgang til det, at man så nu vil sidde og bestemme det inde i Folketinget – i hvert fald, hvad for nogle navne de ikke må bære. Der er det så, vi siger, at der står vi vagt om familien og familiens ret til også at bestemme, hvad børnene

skal hedde. Sådan har det været i mange år, og sådan synes vi, det skal blive ved med at være, og der ligger vi ikke under for Dansk Folkepartis totalitære tilgang til det spørgsmål.

Kl. 15:41

Formanden:

Så er det hr. Jesper Langballe.

Kl. 15:41

Jesper Langballe (DF):

Jamen det er jo, fordi hr. Morten Østergaard som en vaskeægte radikal ikke aner, hvad frihed er, og heller ikke aner, hvad bundthed er. De to ting hører nemlig uløseligt sammen.

For os – og vi kan vel for så vidt godt kalde os kulturkonservative – drejer det sig ikke om, at man bare skal give los, ligesom pastor Mortensen i Jakob Knudsens roman, der havde valgsproget: Gør, hvad I vil, så tager i hvert fald friheden ingen skade. Og så gik alt i opløsning omkring ham. Nej, for os er de navne, man giver de små børn, og som skal følge dem resten af livet – et navn er jo ikke noget, man selv vælger, en identitet er ikke noget, man selv vælger – en familiemæssig sag, men det er sandelig også en folkelig sag. Der er med den nye navnelov stadig væk grænser for, hvilke skrubåndssvage ting man kan få lov til at kalde børn. Hvorfor? Fordi der er et kulturelt bånd, der stadig holder os sammen.

Kl. 15:42

Formanden:

Så er det ordføreren.

Kl. 15:42

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes jo, hr. Jesper Langballes indlæg er én lang selvmodsigelse. Altså, på den ene side er det en del af den kulturelle forståelse af familiebegrebet, at det er her, hvor navnet gives til børnene – det er i sagens natur ikke noget, de selv vælger, men noget, der gives til børnene – og så er der så en navnelov, der siger, at de, når de er myndige, kan vælge et nyt navn, hvis de synes, at de er blevet uheldigt udstyret med navn fra barnsben af. Men på den anden side vil hr. Jesper Langballe nu ind og gøre sig til dommer over, hvilke navne der trods alt ikke lige kan overlades til familierne og til privatlivets fred at tage stilling til.

Det er jo sådan set der, hvor kæden hopper lidt af. Vi synes ikke, det er Folketingets opgave at tage den opgave fra familierne; vi synes, det ligger rigtig fint, hvor det er, nemlig at forældrene tager stilling til, hvad barnet skal hedde. Det er vi ganske trygge ved, og skulle der være no-